TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. vasario 26 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Socialinė apsauga — Reglamentas (EEB) Nr. 1408/71 — 4 straipsnis — Materialinė taikymo sritis — Įmokos nuo pajamų iš turto — Bendroji socialinė įmoka — Įmoka socialinės apsaugos sistemos skolai padengti — Socialinis mokestis — Papildoma socialinio mokesčio įmoka — Privalomosios socialinės apsaugos sistemos finansavimo dalis — Tiesioginis ir pakankamai reikšmingas ryšys su tam tikromis socialinės apsaugos sritimis“

Byloje C-623/13

dėl *Conseil d'État* (Prancūzija) 2013 m. liepos 17 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2013 m. lapkričio 28 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

**Ministre de l'Économie et des Finances**

prieš

**Gérard de Ruyter**

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano, teisėjai S. Rodin, A. Borg Barthet, E. Levits ir F. Biltgen (pranešėjas),

generalinė advokatė E. Sharpston,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— G. de Ruyter, atstovaujamo advokato J. Molinié,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos D. Colas ir R. Coesme,

— Europos Komisijos, atstovaujamos D. Martin ir W. Roels,

susipažinęs su 2014 m. spalio 21 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

## Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims, savarankiškai dirbantiems asmenims ir jų šeimos nariams, judantiems Bendrijoje, iš dalies pakeisto ir atnaujinto 1996 m. gruodžio 2 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 118/97 (OL L 28, 1997, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 3 t., p. 3) ir iš dalies pakeisto 1998 m. birželio 29 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1606/98 (OL L 209, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 3 t., p. 308; toliau – Reglamentas Nr. 1408/71), 4 straipsnio aiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *ministre de l'Économie et des Finances* (ekonomikos ir finansų ministras) ir G. de Ruyter ginčą dėl 1997–2004 metų kelių socialinio draudimo įmokų mokėjimo nuo Nyderlanduose gautų rentų iki gyvos galvos už atlygį (*rente viagère constituée à titre onéreux*).

## Teisinis pagrindas

*Sąjungos teisė*

3 Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnis „Taikymo sritys“ suformuluotas taip:

„1. Šis reglamentas taikomas visiems teisės aktams, kurie apima šias socialinės apsaugos sritis:

a) ligos ir motinystės išmokas;

b) invalidumo išmokas, įskaitant tas, kurios skirtos darbingumui išsaugoti ar atgauti;

c) senatvės išmokas;

d) išmokas išlaikytiniams;

e) išmokas dėl nelaimingų atsitikimų darbe ir profesinių ligų;

f) išmokas mirties atveju;

g) bedarbio išmokas;

h) išmokas šeimai.

2. Šis reglamentas taip pat taikomas visoms bendrosioms ir specialioms socialinės apsaugos sistemoms, nepaisant to, ar jos susijusios, ar nesusijusios su įmokų mokėjimu, bei sistemoms, susijusioms su darbdavio ar laivo savininko atsakomybe mokant 1 dalyje nurodytas išmokas.“

4 Pagal Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnį:

„1. Laikantis 14c ir 14f straipsnių, asmenims, kuriems taikomas šis reglamentas, taikomi tik vienos valstybės narės teisės aktai. Tokie teisės aktai nustatomi remiantis šios antraštinės dalies nuostatomis.

2. Laikantis 14–17 straipsnių:

a) vienos valstybės narės teritorijoje pagal darbo sutartį dirbančiam asmeniui taikomi tos valstybės teisės aktai, net jeigu jis gyvena kitos valstybės narės teritorijoje arba įmonės, kurioje jis dirba, buveinė juridiškai įregistruota ar veiklos vieta arba jį nusamdęs asmuo yra kitos valstybės narės teritorijoje;

b) vienos valstybės narės teritorijoje savarankiškai dirbančiam asmeniui taikomi tos valstybės teisės aktai net ir tuo atveju, jeigu jis gyvena kitos valstybės narės teritorijoje;

<...>“

*Prancūzijos teisė*

5 Pagal *Code de la sécurité sociale* (Socialinės apsaugos kodeksas) L. 136-6 straipsnio redakciją, taikytiną klostantis pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms, fiziniai asmenys, kurie mokesčių tikslais nuolat gyvena Prancūzijoje, kaip tai suprantama pagal *Code général des impôts* (Bendrasis mokesčių kodeksas) 4B straipsnį, įmoką nuo pajamų iš turto moka nuo sumos iki mokesčių mokėjimo, pagal kurią nustatomas pajamų mokestis, visų pirma, nuo pajamų iš nekilnojamojo turto („revenus fonciers“), rentos iki gyvos galvos už atlygį ir nuo pajamų iš kilnojamojo turto (*revenus de capitaux mobiliers*).

6 Pagal Bendrojo mokesčių kodekso 1600-0 C straipsnio, kuris yra viena iš šio kodekso nuostatų, reglamentuojančių „[b]endrąją socialinę įmoką, mokamą į Nacionalinę šeimos išmokų kasą (*Caisse nationale d’allocations familiales*), Senatvės solidarumo fondą (*fonds de solidarité vieillesse*) ir privalomojo sveikatos draudimo sistemoms (*contribution sociale généralisée*, toliau – CSG)“, redakciją, taikytiną klostantis pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms, fiziniai asmenys, kurie mokesčių tikslais nuolat gyvena Prancūzijoje, kaip tai suprantama pagal 4B straipsnį ir nurodyta Socialinės apsaugos kodekso L. 136-6 straipsnyje, moka įmoką nuo pajamų iš turto, apskaičiuojamą nuo sumos iki mokesčių mokėjimo, nuo kurios nustatomas pajamų mokestis, visų pirma, nuo pajamų iš nekilnojamojo turto, rentos iki gyvos galvos už atlygį ir nuo pajamų iš kilnojamojo turto.

7 Pagal Bendrojo mokesčių kodekso 1600-0 G ir 1600-0 H straipsnių redakcijas, taikytinas klostantis pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms, šie asmenys taip pat moka „įmoką socialinės apsaugos sistemos skolai padengti“ (*contribution pour le remboursement de la dette sociale*, toliau – CRDS), apskaičiuojamą nuo tų pačių pajamų.

8 Pagal Bendrojo mokesčių kodekso 1600-0 F bis straipsnio redakciją, taikytiną klostantis pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms, minėti asmenys taip pat apmokestinami 2 % „socialiniu mokesčiu“ (*prélèvement social*) nuo tų pačių pajamų ir nuo 2004 m. liepos 1 d., remiantis Socialinės paramos ir šeimos kodekso (*Code de l’action sociale et des familles*) L. 14-10-4 straipsniu, – papildoma 0,3 % įmoka.

## Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

9 Prancūzijoje nuolat gyvenantis Nyderlandų pilietis G. de Ruyter dirba Nyderlandų bendrovėje *Vermeer Verenigde Bedrijven BV*.

10 G. de Ruyter Prancūzijoje deklaravo Nyderlanduose 1997–2004 metais gautas pajamas, kurias sudarė darbo užmokestis, pajamos iš kilnojamojo turto, pramoninis ir komercinis pelnas ir dviejų Nyderlandų draudimo bendrovių mokėtos rentos iki gyvos galvos už atlygį.

11 Prancūzijos mokesčių inspekcija nusprendė, kad G. de Ruyter gautos rentos iki gyvos galvos už atlygį sudaro pajamas iš turto, ir dėl šių rentų apmokestino šį asmenį CSG, CRDS, 2 % socialiniu mokesčiu ir šio mokesčio papildoma 0,3 % įmoka.

12 Manydamas, kad jam nustatyta prievolė mokėti įmokas nuo tų pačių pajamų dviem skirtingoms socialinės apsaugos sistemoms prieštarauja Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnyje numatytam tik vienos valstybės narės socialinių teisės aktų taikymo principui, nes šios pajamos jau buvo apmokestintos panašaus pobūdžio mokesčiais Nyderlanduose, G. de Ruyter šiai inspekcijai pateikė skundus dėl tokio apmokestinimo pagrįstumo. Atmetus tiek šiuos skundus, tiek paskesnius Marselio ir Nimo pirmosios instancijos administraciniams teismams pareikštus ieškinius, G. de Ruyter pateikė apeliacinį skundą dėl šių teismų priimtų sprendimų *Cour administrative d'appel de Marseille* (Marselio apeliacinis administracinis teismas).

13 2009 m. spalio 15 d. ir 2010 m. liepos 1 d. sprendimais Marselio apeliacinis administracinis teismas atleido G. de Ruyter nuo įmokų nuo rentų iki gyvos galvos, gautų atitinkamai 1997–2000 metais ir 2001–2004 metais, mokėjimo, nes manė, kad apmokestinus rentas iki gyvos galvos ginčijamais mokesčiais būtų pažeistas EB 39 straipsnyje įtvirtintas laisvo darbuotojų judėjimo principas.

14 *Ministre du Budget, des Comptes publics, de la Fonction publique et de la Réforme de l'État* (biudžeto, valstybės turto, valstybės tarnybos ir valstybės reformos ministras) apskundė šiuos sprendimus kasacine tvarka *Conseil d'État* (Valstybės Taryba).

15 2013 m. liepos 17 d. sprendimu *Conseil d'État* iš dalies panaikino 2009 m. spalio 15 d. Marselio apeliacinio administracinio teismo sprendimą ir panaikino visą 2010 m. liepos 1 d. šio teismo sprendimą. *Conseil d'État* nusprendė, kad vienintelės aplinkybės, jog rentos iki gyvos galvos buvo apmokestintos Nyderlanduose tokio pat pobūdžio mokesčiais, kuriais jos buvo apmokestintos ir Prancūzijoje, nepakanka laisvo darbuotojų judėjimo pažeidimui konstatuoti, nes tuo metu galiojusioje EB sutartyje nebuvo nustatyta bendrų valstybių narių kompetencijos pasidalijimo kriterijų, kiek tai susiję su dvigubu apmokestinimu Europos Sąjungoje.

16 Nusprendusi nagrinėti dvi jai pateiktas bylas iš esmės ir atsižvelgusi į G. de Ruyter teiginius, kad pagrindinėje byloje nagrinėjami mokesčiai prieštarauja Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsniui, *Conseil d'État* manė, kad siekiant įvertinti šiame straipsnyje įtvirtinto vienos valstybės narės teisės aktų taikymo principo apimtį reikia nustatyti, ar minėti mokesčiai yra tiesiogiai ir reikšmingai susiję su tam tikromis Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnyje išvardytomis socialinės apsaugos sritimis ir todėl patenka į šio reglamento taikymo sritį.

17 Šiomis aplinkybėmis *Conseil d'État* konstatavo, pirma, kad minėti mokesčiai yra Prancūzijos privalomosios socialinės apsaugos sistemos finansavimo dalis.

18 Antra, skirtingai nei bylose, kuriose buvo priimti sprendimai *Komisija / Prancūzija* (C-34/98, EU:C:2000:84) ir *Komisija / Prancūzija* (C-169/98, EU:C:2000:85), *Conseil d'État* nurodė, kad pagrindinėje byloje nagrinėjami mokesčiai netaikomi veiklos ir kompensacinėms pajamoms, iš dalies pakeisdami socialinio draudimo įmokas, o mokami tik nuo atitinkamo mokesčių mokėtojo pajamų iš turto, neatsižvelgiant į jo vykdomą profesinę veiklą.

19 *Conseil d'État* taip pat nurodė, kad minėtos įmokos niekaip nesusijusios su teisės į išmoką suteikimu ar išmokų mokėjimu pagal socialinės apsaugos sistemą, todėl pagal nacionalines konstitucines ir teisės aktų nuostatas laikytinos mokestinėmis, o ne socialinio draudimo įmokomis.

20 Šiomis aplinkybėmis *Conseil d'État* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar tokios mokestinės įmokos nuo pajamų iš turto, kaip CSG nuo pajamų iš turto, CRDS, mokama nuo tų pačių pajamų, 2 % socialinis mokestis ir jo papildoma įmoka, vien dėl to, kad jos yra Prancūzijos privalomosios socialinės apsaugos sistemos finansavimo dalis, yra tiesiogiai ir reikšmingai susijusios su tam tikromis Reglamento [Nr. 1408/71] 4 straipsnyje išvardytomis socialinės apsaugos sritimis ir dėl to patenka į šio reglamento taikymo sritį?"

**Dėl prejudicinio klausimo**

21 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar įmokos nuo pajamų iš turto, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, kurios yra Prancūzijos privalomosios socialinės apsaugos sistemos finansavimo dalis, yra tiesiogiai ir reikšmingai susijusios su tam tikromis Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnyje išvardytomis socialinės apsaugos sritimis ir dėl to patenka į šio reglamento taikymo sritį, net jeigu šios įmokos mokamos nuo apmokestintų asmenų pajamų iš turto, neatsižvelgiant į jų vykdomą profesinę veiklą.

22 Siekiant atsakyti į šį klausimą, reikia priminti, kad Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnyje šio reglamento nuostatų taikymo sritis apibrėžta taip, kad matyti, jog Sąjungos teisės nuostatos taikomos visoms nacionalinėms socialinės apsaugos sistemoms (Sprendimo *Jansen*, 104/76, EU:C:1977:72, 7 punktas ir Sprendimo *Rheinhold & Mahla*, C-327/92, EU:C:1995:144, 15 punktas).

23 Teisingumo Teismas nurodė, kad lemiamas kriterijus siekiant nustatyti, ar taikytinas Reglamentas Nr. 1408/71, yra nagrinėjamos nuostatos tiesioginis ir pakankamai reikšmingas ryšys su teisės aktais, reglamentuojančiais Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnyje išvardytas socialinės apsaugos sritis (Sprendimo *Rheinhold & Mahla*, EU:C:1995:144, 23 punktas; Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:84, 35 punktas ir Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:85, 33 punktas).

24 Aplinkybė, jog pagal nacionalinės teisės aktus įmoka kvalifikuojama kaip mokestis, neužkerta kelio tam, kad pagal Reglamentą Nr. 1408/71 ta pati įmoka galėtų būti laikoma patenkančia į jo taikymo sritį (Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:84, 34 punktas ir Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:85, 32 punktas).

25 Šios išvados nepaneigia nei aplinkybė, kad nagrinėjama įmoka iš dalies skirta socialinės apsaugos sistemos skolai, susidariusiai dėl išmokėtų išmokų finansavimo, padengti (Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:84, 39 punktas), nei aplinkybė, kurią generalinė advokatė nurodė savo išvados 31 punkte, kad minėta įmoka nesiekiama pakeisti anksčiau egzistavusių socialinio draudimo įmokų.

26 Be to, Reglamento Nr. 1408/71 taikymui neturi reikšmės, ar išmokos mokamos kaip atlygis, ar ne, o lemiamas kriterijus yra tai, ar įmoka specialiai skirta valstybės narės socialinės apsaugos sistemai finansuoti (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:84, 39 ir 40 punktus ir Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:85, 37 ir 38 punktus).

27 Bylose, kuriose buvo nagrinėjamos Prancūzijos mokesčių inspekcijos nustatytos mokestinės įmokos nuo veiklos ir kompensacinių pajamų, kurias gauna pagal darbo sutartį ir savarankiškai dirbantys asmenys, gyvenantys Prancūzijos teritorijoje ir priklausantys Prancūzijos Respublikos mokestinei jurisdikcijai, bet dirbantys kitoje valstybėje narėje, Teisingumo Teismas konstatavo, kad šios įmokos buvo specialiai ir tiesiogiai skirtos Prancūzijos socialinės apsaugos sistemai finansuoti, ir remdamasis tuo padarė išvadą, kad jos buvo tiesiogiai ir pakankamai reikšmingai susijusios su teisės aktais, reglamentuojančiais Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnyje išvardytas socialinės apsaugos sritis (Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:84, 36 ir 37 punktai; Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:85, 34 ir 35 punktai).

28 Tokia išvada darytina ir dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamų įmokų, kurios netaikomos darbuotojų veiklos ir kompensacinėms pajamoms, bet mokamos nuo pajamų iš turto, nes neginčijama, kad iš šių įmokų gautos pajamos tiesiogiai ir specialiai skirtos atitinkamoms Prancūzijos socialinės apsaugos sritims finansuoti arba šių sričių deficitui padengti.

29 Taigi minėtos įmokos yra tiesiogiai ir pakankamai reikšmingai susijusios su įstatymais, reglamentuojančiais Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnyje išvardytas socialinės apsaugos sritis, nepaisant to, jog apmokestinamų asmenų pajamos iš turto nėra susijusios su šių asmenų vykdoma profesinė veikla.

30 Šiomis aplinkybėmis, kaip generalinė advokatė pažymėjo savo išvados 41 punkte, Reglamento Nr. 1408/71 nuostatų taikymas nepriklauso nuo profesinės veiklos vykdymo.

31 Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad nustatant, ar taikytinas Reglamentas Nr. 1408/71, nėra svarbu, ar darbo santykiai egzistuoja, o lemiamas kriterijus yra tai, kad asmuo būtų draustas privalomuoju arba neprivalomuoju draudimu nuo vienos ar kelių rizikos rūšių pagal bendrąją ar specialiąją socialinės apsaugos sistemą, numatytą šio reglamento 1 straipsnio a dalyje (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Martínez Sala*, C-85/96, EU:C:1998:217, 36 punktą ir Sprendimo *Borger*, C-516/09, EU:C:2011:136, 26 ir 28 punktus).

32 Be to, Reglamento Nr. 1408/71 1 straipsnio j punkte pateikta „teisės aktų“ sąvoka apibrėžta plačiai ir apima valstybių narių priimtus visų rūšių įstatymus ir kitus teisės aktus ir turi būti suprantama kaip apimanti visas nacionalines priemones, taikomas šioje srityje (Sprendimo *Bozzone*, 87/76, EU:C:1977:60, 10 punktas).

33 Tokį aiškinimą taip pat patvirtina Reglamentu Nr. 1408/71 siekiamas tikslas ir šį tikslą pagrindžiantys principai.

34 Iš tiesų, siekiant užtikrinti laisvą darbuotojų judėjimą Sąjungoje, įtvirtinant vienodo požiūrio į darbuotojus skirtinguose nacionalinės teisės aktuose principą, Reglamento Nr. 1408/71 II antraštinėje dalyje numatyta koordinavimo sistema, susijusi būtent su įvairiais atvejais teise laisvai judėti besinaudojantiems pagal darbo sutartis ir savarankiškai dirbantiems asmenims taikytino teisės akto ar taikytinų teisės aktų nustatymu (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Derouin*, C-103/06, EU:C:2008:185, 20 punktą ir Sprendimo *Tomaszewska*, C-440/09, EU:C:2011:114, 25 ir 28 punktus).

35 Dėl šios išsamios kolizinių normų sistemos kiekvienos valstybės narės teisės aktų leidėjas praranda įgaliojimus savo nuožiūra nustatyti nacionalinės teisės aktų taikymo apimtį ir sąlygas asmenimis, kuriems jie taikomi, ir teritoriją, kurioje galioja nacionalinės teisės nuostatos (Sprendimo *Luijten*, 60/85, EU:C:1986:307, 14 punktas ir Sprendimo *Somova*, C-103/13, EU:C:2014:2334, 54 punktas).

36 Šiuo klausimu Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad asmenims, kuriems taikomas šis reglamentas, taikomi tik vienos valstybės narės teisės aktai, todėl, išskyrus 14c ir 14f straipsniuose numatytus atvejus, pašalinama bet kokia galimybė taikyti kelis nacionalinės teisės aktus (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Perenboom*, 102/76, EU:C:1977:71, 11 punktą).

37 Principu, pagal kurį socialinės apsaugos srityje taikytini tik vienos valstybės narės teisės aktai, siekiama išvengti sunkumų, kurių gali kilti tuo pačiu metu taikant kelis nacionalinės teisės aktus, ir panaikinti nevienodą požiūrį, kuris Sąjungoje judantiems asmenims yra kelių teisės aktų taikymo kartu iš dalies ar visiškai pasekmė (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:84, 46 punktą; Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:85, 43 punktą ir Sprendimo *Allard*, C-249/04, EU:C:2005:329, 28 punktą).

38 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Reglamento Nr. 1408/71 nuostatos neturėtų būti taikomos tik pajamoms, kurias šie asmenys gauna iš savo darbo santykių, nes kitu atveju atsirastų skirtumų taikant šio reglamento 13 straipsnį, atsižvelgiant į jų gaunamų pajamų šaltinį.

39 Iš tiesų, reikalavimas, kad asmenys, gyvenantys vienoje valstybėje narėje, tačiau apdrausti socialiniu draudimu kitoje valstybėje narėje, taip pat finansuotų, nors tik iš dalies, gyvenamosios vietos valstybės narės socialinės apsaugos sistemą, lemtų nevienodą požiūrį pagal Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnį, nes visi kiti šios valstybės narės gyventojai privalo mokėti įmokas tik į tos valstybės socialinės apsaugos sistemą (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:84, 45–48 punktus ir Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, EU:C:2000:85, 42–45 punktus).

40 Nagrinėjamu atveju, atsižvelgiant į tai, kad G. de Ruyter, kaip darbuotojas migrantas, yra draudžiamas darbo vietos valstybės narės, t. y. Nyderlandų, socialiniu draudimu ir jam netaikoma nė viena iš Reglamento Nr. 1408/71 14c ir 14f straipsniuose numatytų išimčių, pagal kurias socialinės apsaugos srityje leidžiama vienu kartu taikyti kelių valstybių narių nacionalinės teisės aktus, gyvenamosios vietos valstybė narė negali jam taikyti teisės nuostatų, nustatančių mokesčius, kurie yra tiesiogiai ir pakankamai reikšmingai susiję su teisės aktais, reglamentuojančiais Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnyje išvardytas socialinės apsaugos sritis, kiek tai susiję su pajamomis iš darbo santykių ir pajamomis iš turto.

41 Be to, kaip pažymėjo generalinė advokatė savo išvados 57 punkte, dėl Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnyje įtvirtinto tik vienos valstybės narės teisės aktų taikymo principo šių išvadų negali paneigti aplinkybė, kad G. de Ruyter pajamos iš turto dar nebuvo apmokestintos taikant prievolę mokėti socialinio draudimo įmokas darbo vietos valstybėje narėje.

42 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, jog Reglamentas Nr. 1408/71 turi būti aiškinamas taip, kad įmokos nuo pajamų iš turto, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, tuo atveju, kai jos yra privalomosios socialinės apsaugos sistemos finansavimo dalis, yra tiesiogiai ir reikšmingai susijusios su atitinkamomis Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnyje išvardytomis socialinės apsaugos sritimis ir todėl patenka į šio reglamento taikymo sritį, net jeigu šios įmokos mokamos nuo apmokestinamų asmenų pajamų iš turto, neatsižvelgiant į pastarųjų vykdomą profesinę veiklą.

## Dėl bylinėjimosi išlaidų

43 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

**1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims, savarankiškai dirbantiems asmenims ir jų šeimos nariams, judantiems Bendrijoje, iš dalies pakeistas ir atnaujintas 1996 m. gruodžio 2 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 118/97 ir iš dalies pakeistas 1998 m. birželio 29 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1606/98, turi būti aiškinamas taip, kad įmokos nuo pajamų iš turto, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, tuo atveju, kai jos yra privalomosios socialinės apsaugos sistemos finansavimo dalis, yra tiesiogiai ir reikšmingai susijusios su atitinkamomis šio Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnyje išvardytomis socialinės apsaugos sritimis ir todėl patenka į šio reglamento taikymo sritį, net jeigu šios įmokos mokamos nuo apmokestintų asmenų pajamų iš turto, neatsižvelgiant į jų vykdomą profesinę veiklą.**

Parašai.